

Vít „Naku“ Stěpanov

VYZNÁNÍ

Jitce

VYZNÁNÍ I.

Být zdí kamenou, tvou váhu nesl bych já rád,
A ty mně z ramenou světa směla by ses smát,
A pak, sny zmoženou – chtěl bych ti svůj stín dát,
A s tebou, přeskvělou, si na věčnou lásku hrát...

VYZNÁNÍ II.

Tebe nést; brodit se v letních nocí rose,
A žíznivým zrakem tvoje oči pít,
A vidět běžet tvoje nohy bosé,
A tvoji ruku ve své ruce mít.

S tebou snít; v trávě ležet, naslouchaje světu,
A Měsíci tajně jeho světlo krást,
A bloumat závějí z třešní padlých květů,
A času navěky marný odpor klást...

Zuzaně

VYZNÁNÍ III.

Líbej mě, ach líbej moje milá,
tak málo času písniím našim zbývá.

Co včera světu se dáno bylo dít,
dnes skryto je – a mnohý „věčný cit“
přespříliš žhavě oheň věků sklál.

Dnes kosti velkých – v žule bílý prach,
a z času ostří jde že věru strach –
seká a trhá torza našich těl.

Dřív než prach budu a v prach obrátím
urnu duše svou – dřív ohněm zachvátím
z ledu mysl tvou.

A až vloží mě v chladivou, plodnou zem,
pak snad řeknou, že nejspíš věděl jsem,
jak má se žít...
jak smí se milovat.

VYZNÁNÍ IV.
aka
Dopis Zuzaně

Vlny smetly podstaty mých dnů
a přinesly z nebes plamen
věčné spravedlivé odplaty za to,
jakým jsem... jakým jsem byl a jakým budu.

Nemám právo žádat
o naději na kterou mi právo vzala
má vlastní arogance, slepota a hluchota...

Byl bych býval řekou ladně pnoucí
svoje vlny korytem, které ty nechceš mi dát,

Byl bych horou skálopevně tyčící
své štíty vstříc oblakům a k nebi
vznášel dokonalost tvojí.

Byl bych plamenem co
nepřátel tvých těla sžehnul by
silou svého horoucího dechu.

Byl bych vším čím chtěla bys bych byl.

Však nemám odvahu ni právo žádat tě -
a nemám ani moc prosit duši tvojí -
o to, bys mých proseb tóny
v výšiny svých uší
zvednout chtěla.

Proto slyšte nebesa a slyšte vody světa
prosbu, co v hradeb tvých ledovců
otvor prorazit se snaží:

„Dej šanci poutníku,
co, s Bohem za svědka,
sklonit hlavu až k chodidlům
ti sní,
a nech ho v šlépějích svých
svoji cestou jít.

Bude ti přítelem, bratrem chtěl by spíš,
však pokud jen jednou víc mu s tebou
být dovolíš.“

CONFESSION V.

Put your presence close to me
and let your spirit lift my soul
'cos there's just one chance
to be lost under this night's coal.

I'll be flame deep in your eyes.
I'll be dusk beneath your skies.
I'll be hope found in your cries.

Let your lies surround me fine
and take all that can be mine
with your pretty mordant smile.

You are the poison conquering my veins.
You are the disease (mortal in this case).
You are the snake with valuable scales.

Your venom triumphs in my mind.
Your venom drives me to be blind.
Your venom changes me side by side.

Let me kiss and taste your flesh.
Let me hear your foul heart clash.

I'm mad of you and me,
I'm mad as man can be,
and I wonder...

...I wonder how easy it can be
to see just that one wants to see.

Vydal NakuPress jako svojí 4. publikaci.
Praha 2003

© Vít „Naku“ Stěpanov 2001,2003